

Királyi temetés

C. H. Spurgeon prédikációja anewingtoni Metropolitan Tabernacle-ben, az Úr napja előestéjén, 1888. október 7-én.

„Ezek után pedig kérte Pilátust az arimathiai József (aki Jézus tanítványa volt, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse Jézus testét. És megengedte Pilátus. Elment azért és levette Jézus testét, Eljött pedig Nikodémus is (aki éjszaka ment először Jézushoz), hozván mirhából és áloéből való kenetet, mintegy száz fontat. Vették azért Jézus testét, és begöngyöltették azt lepedőbe illatos szerekkel együtt, amint a zsidóknál szokás temetni. Azon a helyen pedig, ahol megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senki sem helyeztetett. A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel volt, abba helyeztetették Jézust.” (Jn. 19:38-42)

A szentírásbeli elbeszélés kiemeli, hogy a mi Urunkat eltemették. Nyilván nem volt elegendő számunkra pusztán annyit mondani, hogy meghalt. Tudnunk kell azt is, hogy eltemették. Vajon miért? Vajon nem azért-e, hogy megbizonyosodjunk halálának valóságáról? Élő embereket nem szokás eltemetni. Az Úr Jézust sem temették volna el, ha a százados nem tanúsította volna, hogy valóban meghalt. A római katonatiszt bizonyára látta, amint egyik vitéze Krisztus szívébe döfte dárdáját, mire vér és víz jött ki abból. Mindenesetre a százados emberei olyannyira biztosak voltak abban, hogy a középütt függő már halott, hogy az ő lábszárait nem törték meg. Krisztus temethetővé nyilvánítása bizonyosság volt Pilátus számára, hogy nemcsak tettette a halált, hanem valóban meghalt, testében nem lévén többé élet. Ez azért lényeges, mert ha Krisztus nem halt meg, nem szerzett engesztelést a bűnért. Ha nem halt meg, nem is támadott fel, ha nem támadt fel, akkor „*a ti hitetek hiábavaló, azaz még mindig bűneitekben vagytok*”. A sírnak tehát nagyon fontos szerepe van Jézus halálának elbeszélésében.

Vajon nem azért temettetett-e el a mi Urunk, hogy a halállal vívott küzdelmét és felette aratott győzelmét még teljesebbé tegye? Nem csupán legyőzte a halált, de a halál erődjét, azaz a sírt is felnyitotta. Ebben a páratlan küzdelemben nem csupán a halállal szállt szembe, hanem a halállal és a sírral együttesen; ezért a győzelmi ének nem csak így szól: „*Halál, hol a te fullánkod?*”, hanem így is: „*sír, hol a te diadalmad?*” Krisztus győzelme mindenestől teljes. Foglyul ejtette a fogságot, mert maga is fogollyá vált. Legyőzte a halál összes szövetségését a halállal egyetemben úgy, hogy leszállt a sírba, kinyitva annak zárait.

Hozzátehetném még: a mi Urunk úgy lett eltemetve, hogy sírjából rögvest a trónjára léphessen. Alászállt a legnagyobb mélységekbe, hogy onnan a legnagyobb magasságokba emelkedhessék.

Szeretek úgy gondolni Jézusra, mint aki alászállt a föld legmélyébe, amikor észbe veszem, hogy az, aki megaláztatott a sírig, azonos azzal, aki felmagasztaltatott az egekig. Ez a mi bátorításunkra szolgál, hogy érezzük: amilyen mélyre süllyedünk, olyan magasra fogunk emelkedni, egyre teljesebb közösségbe jutván Krisztussal mind szenvedésiben, mind dicsőségében.

Csodálatos, hogy annak, akinek az arca a menny világossága, aki kezeiben tartja a világ kormányzásának királyi pálcáját és aki sarujával csillagokon lépdél - a halál képmását kell hordoznia, élettelenül fekvő ott, mások kezeire bízva, begöngyölve lepedőkbe, bekenve illatszerekkel. De mondanivalóm témája ezúttal főként Isten csodálatos munkálkodása, különös tekintettel Jézus temetésére. Istennek gondja volt Jézus testére a kezdetektől fogva, mindjárt fogantatása pillanatától, és nem szűnt meg gondoskodni róla a sírig. Egész élete során minden a javára volt; nem azért, hogy mentesüljön a szenvedéstől, hanem éppen hogy végigélje azt, győzelemre jutván általa. És amikor elérkezett a halál órája, e szörnyű tragédia

minden szakaszában is megmutatkozik Isten uja. És ezután, amikor már halott, vajon nélkülöznie kell-e a gyengéd törődést? Nem!

Vannak, akik aggódva kérdik: „Mi lesz velem, ha meghalok? Olyan szegény és elvesztett vagyok!” Sose tépelődjenek ezen, hiszen elég tennivaló az, hogy bízzunk Istenben, amíg meghalunk. Hogy mi lesz a testünkkel halálunk után, afelől ne aggódjunk. Még választottai poráról és hamujáról is csodálatosan gondoskodik Isten, néha olyan tiszteletet és megbecsülést árasztva rájuk, amit életükben sem gondoltak megkapni, és miután eltávoztak az élők sorából, gyermekeiket és házuk népét megáldja Isten az ő kedvükért. Velük lesz temetésükkor és vigyáz gyermekeire, amikor ők már nincsenek. Íme az Ő vigasztaló ígérete: „*Hagyd el a te árváidat, én eltartom, özvegyeidet is; bennem vessék reménységüket.*” (Jer. 49:11) De figyeljük tovább: hogyan gondoskodott Isten Jézusról? A halott Jézus gonosz embereknek van kiszolgáltatva. Kivégzői kezei között van: azokéiban, akik az imént törték meg a két lator lábszárát. De ama drága testnek nem eshet bántódása, a csontja meg nem törettethetik, ama Szeplőtlen Lény a tiszteletlen bánásmódtól megkímélendő. Halál és pokol örömét lelte volna Krisztus testének meggyalázásában, ha tehette volna. Miként Achilles végigvonszolta Hectort sarkainál fogva Trója falai körül, úgy kívánta volna Sátán, hogy az emberek húzzák-vonják Krisztus holttestét. Ha rajta állt volna, kutyák vagy kányák elé veti prédául - de másképp kellett lennie. A Föld fejedelmei közül sokat úgy kapartak el, mint egy szamarat, de a Megváltót, kit az emberek megvetettek, királyhoz illően kellett eltemetni. Hogyan vált ez valósággá? Erre szeretném most ráirányítani a figyelmet. Remélem, hogy előadásom során sikerül bizonyítanom, hogy a Krisztus temetéséhez szükséges valamennyi dologról Isten gondoskodott.

Valakinek el kellett kérnie a holttestet. A törvény, habár igaztalanul, kivégeztette Jézust, így teste fölött is a kivégző, vagy legalábbis a törvény rendelkezett. Ki szabadítja ki a drága testet a törvény markából? Nem látjuk az erre a feladatra megfelelő embert. Isten azonban tudja, hol keresse. Egy bizonyos József, akinek földje van Arimathiában, gazdag ember, a Szanhedrin tiszteletreméltó tagja, megjelenik a színen, és ő a megfelelő e feladat végrehajtására, mivel Jézus titkos követője... Emellett hivatalos személy, befolyással rendelkező. Így bejuthatott oda, ahová a magánember nem: Pilátus elé... Ha hajlandó vállalni a feladatot, ő a megfelelő ember. De hátha mégsem, hiszen József csak titokban volt Jézus követője, és ebből arra lehet következtetni, hogy nagyon félénk lehetett. Az elmúlt egy-két évben ugyan ténylegesen Krisztus követőjévé vált, mégis megtartotta tisztségét a Szanhedrinben. Jóllehet tagja volt a tanácsnak, nem emelte fel szavát annak gonoszságai ellen. Jogosnak látszik hát aggodalmunk, hogy nem lesz képes elmenni Pilátushoz és beszélni vele. De figyeljük csak meg, mit mond róla Márk: „Bement bátran Pilátushoz és kéré Jézus testét”. Isten egy gyávát is oroszlánná tehet, amikor Neki szüksége van arra az emberre... mi sosem mertünk volna Arimathiai Józsefre gondolni, de Isten mintegy tartalékolta őt a szükség idejére, és előhozta a megfelelő pillanatban.

Látjuk Józsefet, amint Pilátus palotájából a Golgota hegyére siet, ahol állnak még a keresztek. Kezében a kormányzó által aláírt parancs, amit megmutat az ügyeletes tisztnek. Jól ismert, befolyásos ember, „tiszteletes tanácsbeli”, hivatalos személy, ráadásul gazdag, így mindenki készségesen segédkezik neki. Valószínűleg ő maga az első a létra feltámasztásában, a nagy szögek kihúzásában és az áldott test leeresztésében. Ő a megfelelő ember erre a munkára, mivel személye mindenki számára elfogadható. Az asszonyok együttérzéssel figyelik mozdulatait; ismerik őt, mivel valószínűleg sok apró szívességet tett már nekik magánemberként, és tudják róla, hogy titokban az Úr követője. Hozott magával finom fehér gyolcsot, melynek megvásárlása számára egyáltalán nem okozott gondot. Tiszteletteljesen leveszi Jézus testét a keresztről, és gyengéden begöngyölik a drágán vásárolt lepedőkbe, s ezzel ez az embert próbáló feladat végre is van hajtva anélkül, hogy bárki beleavatkozott volna...

Abban, hogy került megfelelő ember, aki kikérje Jézus testét a törvény őrének kezéből, Isten jóságos törődésének példáját csodálhatjuk. Tanuljuk meg ebből: ha bármikor valami nagy és rémitő feladatot kell végrehajtani, Isten meg fogja találni hozzá a megfelelő embert.

Így József megszerezte Pilátustól Jézus holttestét, és elvégezhetette a vele kapcsolatos teendőket.

Valakinek el kellett temetni a holttestet. Nem akarjuk, hogy egy ember vigye el és tegye sírba, mivel olyan valakinek, mint Jézus, előkelő temetés jár. Lássuk, mi történik. Van egy másik ember, szintén tanácsbeli, „a zsidók főembere”, „Izrael tanítója”, emellett Jézus másik titkos követője, aki éjjel merte csak felkeresni; ő éppen ebben a pillanatban jelenik meg. „Eljőve pedig Nikodémus is, aki éjszaka ment először Jézushoz.” Most két ember van jelen Mesterünk temetésén, akik siratják Őt. Jakab és János - hol vagytok? Péter és Bertalan, hol vagytok? Valahogy nincsenek hallótávolságban. Ki kíséri a sírhoz Jézus testét? Ki halad majd a gyászmenet élén? Van ugyan néhány istenfélő asszony, elég bátor, hogy kellő távolságban ott álljon, és ha hívják, készséggel csatlakozzon a szomorú menethez, amely a holttestet a sírbolthoz kíséri. De mennyire Krisztushoz méltó, hogy a temetési menet élén éppen a Szanhedrin két tagja, arimathiai József és Nikodémus haladt, két ismert és megbecsült férfiú, akiket a Jézust keresztre feszítő zsidók is tisztelettel öveztek!

Hadd mondjam el erről a két emberről, hogy jelenlétükkel megtisztelték Őt. Így teljesedett be Ésaías próféciája: „*A gonoszok közt adtak sirt neki, és a gazdagok mellé jutott kfíns halál után; pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában.*” (53:9) Mindaddig, amíg Krisztus meg nem fizette megváltásunk borzalmas árát, emberek által gyűlölt és megvetett volt... Most gazdag embereknek kell jönniük, hogy tisztességet tegyenek neki, és lám, eljött József és Nikodémus. Talán lényegtelen mozzanatnak tűnhet, de jelzi a dolgok menetének megváltozását, miként egy vízen lebegő szalmaszál a folyás irányát... Miközben ők ily módon tiszteletet tettek Neki, maguk sokkal nagyobb tiszteletet kaptak Tőle. Bizony, testvéreim, nagy kiváltság volt az, ami e kettőnek osztályrészül jutott. Csak csodálkozom, hogyan kerülhetett ilyen helyzetbe két ember, aki oly sokáig megbújt a színpalak mögött. Sokat veszítettek - el sem tudom mondani, mennyit, elveszítettek két, talán három évet a Krisztussal való állandó közösség, a Tőle való személyes tanulás idejéből. Krisztus valamennyi tanítványa megelőzte őket, még Mária Magdolna, a bűnös asszony is jóval előttük járt. Mesterük azonban kegyelmének bőségéből e kiváltságot adta nekik, hogy amikor Ő maga már halott, gondoskodhatnak áldott testéről és sírba fektethetik Őt. Attól félek, hogy Krisztusnak azon titkos követői, akik sosem merik nyíltan megvallani Őt, nem fognak ilyen megtiszteltetésben részesülni. Továbbá nem hiszem, hogy akadtak Jézus követői között, akik gyengédebben bántak volna az áldott testtel, mint Arimathiai József és Nikodémus. Noha szerették Krisztust, úgy érezték, szeretetlenül viselkedtek vele szemben, és most azt is érezték, hogy a legtöbb, amit tenni tudtak érte is kevés azért a Valakiért, aki gyávaságuk bocsánatának megpecsételéseként testét az ő kezeikre bízta...

Kellett gyolcs és illatszert a temetéshez. A zsidók temetési szokásainak megfelelően a testet finom fehér gyolcsba göngyölték. József a legjobb minőségű lepedőket hozta magával, hogy abba göngyölje be a Megváltó testét. Nagy mennyiségű illatos kenetre is szükség van, legalább ötven fontra. Nikodémus mindjárt száz fontot hozott magával, de még többet is hozott volna...

Látjátok, testvéreim, a halott Krisztus semmiben sem szenvedett hiányt. Gondoljátok, hogy az élő Krisztusnak bármit is nélkülöznie kellene?... Tény, hogy Isten egyháza sokszor az ördögtől akar pénzt szerezni az Úr művére, ahelyett, hogy személyesen Hozzá fordulna segítségért. Kár, hogy nem Attól kérünk, aki még amikor halott volt is, százfontnyi mirhát és áloét mondhatott a magáénak... Amikor az Úr harcait vívni megyünk csatába, ne legyen gondunk az ellátmányra. Csak Benne bízunk, és ne Egyiptomtól kérjünk segítséget...

Kellett egy hely, ahová eltemessék. Megvan a test, Pilátus átadta; megvan az illatos kenet és a gyolcs; továbbá van két ember, akik készek eltemetni - amire szükség van még: egy sírbolt.

Igen fontos, hogy találjanak sírhelyet a közelben, mert ha Krisztus testét messzire kellene vinni, hogy eltemessék, a zsidók olyasmiket mondanának, hogy biztosan kicserélték az úton, vagy hogy az a Krisztus, aki feltámadt a halálból, nem az a Krisztus, akit eltemettek. De itt, éppen e Golgota nevű sziklás hegyoldal aljában van egy kert, és abban egy sírhely. Vegyük észre Isten előrelátását, mivel az a sír Józsefé... Ugyancsak kedvező lenne, ha a sírbolt új lenne, olyan, amelyikbe még nem temettek. Mivel ha Krisztust régi sírba temetnék, a zsidók azt mondanák, hogy biztosan megérintette valamely próféta vagy más szent ember csontjait, attól elevenedett meg. Nos, Józsefé új sír, nincsenek benne csontok, mert még nem temettek oda senkit.

Krisztus sírja tehát minden szempontból a legmegfelelőbb. Tanuljuk meg ebből: ahogyan Isten gondoskodik Fiáról, úgy gondoskodik majd rólunk is. Ha így gondoskodott Fiáról, amikor az halott volt, gondoskodik rólunk, élőkről is. Ezért vigasztalódjatok, bármilyen legyen is a ti állapototok.

Megfelelő időben kellett megtörténnie a temetésnek. Ez az eddigiek közül a legnehezebb elvárás. Mint tudjátok, késő délután van, s ezenkívül a nagyon fontos, szombatira való előkészület ideje. Ezek a derék emberek nem végezhetnek munkát szombaton, a lelkiismeretük nem engedné, hiszen vallásos zsidók. De úgy történt, hogy még éppen időben kérték el a holttestet, hogy azt a kenettel együtt lepedőkbe göngyöljék. Így olvassuk: „*A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel volt, abba helyezték Jézust.*” Mivel oly kevés volt az idő, akadt egy temetkezési hely a közelben. A gondviselés elhárította ezt a nehézséget is.

Azután, mivel nem tudtak sok időt tölteni a holttesttel, a szertartás annál jobban illett Krisztus feltámadásához. Szeretteim, amikor valamit nem tudtok úgy elvégezni a ti Uratoknak, ahogyan szeretnétek, tegyétek meg, ami tőletek telik, és bízzatok abban, hogy megtettétek, ami szükséges volt. Higgyétek el: a temetésnél sem volt szükség többre. Jézusnak nem kellett sokáig időznie a sírban. Isten Szentje nem láthatott rothadást. Nem volt szükség rá, hogy aprólékosan bebalzsamozzák, mivel hamar fel kellett támadnia; így elegendő volt egy gyors, rövid szertartás.

Említésre méltó, hogy a szertartás hevenyészett volta miatt mentek ki olyan korán a sírhoz. Ha nem tudják befejezni szeretetbeli köteleességüket a keresztre feszítés napján, korán kimennek a szombatot követő reggel, hogy befejezzék, ami félbemaradt. És pontosan erre volt szükség, hogy mihelyt a Mester feltámadt a hét első napján, ott legyenek, hogy lássák Őt. De talán nem mentek volna ki a sírhoz, ha csak nem azért, hogy vigyenek még illatszert a balzsamozáshoz, amit olyan sietve és tökéletlenül sikerült csak elvégezniük azon a szörnyű délutánon.

Sok vigasztalást és örömet merítettem ebből a körülményből, amikor átgondoltam. Sokszor annyira nyomasztanak a rám bízott dolgok gondjai, hogy nem tudok úgy készülni a prédikációmra, ahogyan szeretnék. Ha idő hiányában nem tudod eltemetni Krisztust, ahogy szeretnéd, de megtetted, ami tőled telt és szomorkodtál miatta, akkor megtettél mindent, amit a te Urad elvár Tőled. Elégedjél meg ennyivel, ezt mondván: „A szándékot cselekedetnek számítja az én Uram, és nem tekinti a hibáimat és ügyetlenségemet, mert az Ő drága neve iránti szeretetből tettem.”

Krisztus halott testéről beszéltem ma nektek. Bárcsak alkalmam lenne még Róla mint az élő Istenről is beszélni! Most csak arra kérek benneteket, hogy hajtsatok térdet a Megfeszített előtt és mondjátok: „Mindezt értem viselted el, és mit tettem érted én?” Isten áldjon benneteket! Ámen.

(A prédikációt rövidítve, Lilik Laura fordításában közöltük)

